

řešení sporu v každém směru z moci úřední přezkoumati povinen jest, třeba od jedné ze súčastněných stran v řízení opravném toho dotčeno není, toliko zbýváti otázka, zda v obsahu onoho lístku polní pošty, jež žalobce kolem 20. září 1916, ale určitě před sňatkem ještě svým rodičům psal a zaslal, lze shledávati odvolání plné moci Františku K-ovi dané. Soud odvolací přisvědčil v té příčině na podkladě provedených a jím doplněných dukazů názoru první stolice, že v dopisu tom jest spatřovati určité a zřejmé odvolání plné moci. Soud dovolací, prozkoumaj spisy, připojuje se rovněž tomuto názoru, nelze projevu žalobce v dopise tom učiněnému dle vykládacího pravidla § 914 obč. zák. (ve znění III. novely § 102) jinak rozuměti, než že žalobce projevuje vůli býti sňatku osobně přítomen a žádaje svého otce, jenž byl zákonným jeho zástupcem, poněvadž žalobce tehdy ještě nebyl zletilý, aby došli na faru a svatbu zarazili, plnou moc zástupci Františku K-ovi danou, tím odvolává. Za tohoto stavu věci jeví se i právní posouzení věci rozsudkem odvolacím bezvadným.

Čís. 1084.

Ustanovení § 560 čís. 2 c. ř. s. se nevztahuje na případ, kdy místní zvyklosti určují konec doby pachtovní uplynutím určité roční doby (po sklizni).

(Rozh. ze dne 7. června 1921, Rv I 376/21.)

Žalovaná společnost v Š. měla spachtovány pozemky od Emilie B-ové na dobu 12 let počínajíc od 1. října 1912 do 30. září 1923. Propachtovatelka prodala v r. 1920 pozemky žalobci, jenž dne 21. prosince 1920 žalované pacht vypověděl. Žalovaná namítla mimo jiné, že v Š. jest zvykem, skončiti poměr pachtovní teprve po sklizni, že však v tomto případě část polí jest již obdělána, pročež dle § 1115 obč. zák. dlužno dobu pachtovní prodloužiti tak, by pachtýř mohl plodiny skliditi. Procesní soud první stolice uznal výpověď po právu mimo jiné z těchto důvodů: Námitky místní zvyklosti, shora uvedené, nelze tu použiti, ježto příslušné ustanovení zákona (§ 560 čís. 2 c. ř. s.) vztahuje se pouze na takové nájemní poměry, kde jsou určité »dny« obvykly pro vyklizení a výpověď, nikoliv však na případy, kde jde o jisté roční doby neb období, takže ustanovení to má význam pouze pro kratší lhůty výpovědní, jak jest tomu často při výpovědích z bytu. Pokud se týče námitky dle § 1115 obč. zák., budiž poukázáno k tomu, že ustanovení to týká se pouze obnovy pachtu a že by je byl zákon zařadil ve všeobecné, nikoliv ve zvláštní části předpisů o smlouvě nájemní, kdyby mu byl chtěl zjednati platnost všeobecnou. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Jde tu pouze o řešení otázky, kdy možno výpověď dáti a kdy má lhůta výpovědní končiti. Dle § 1120 obč. zák. dlužno dáti řádnou výpověď. § 1116 obč. zák. byl zrušen §em 560 c. ř. s., dle něhož pachtý jest vypověděti na šest měsíců, nebylo-li něco jiného umluveno nebo nebyly-li místním zvykem stanoveny pro vyklizení najatých předmětů zvláštní dny. Právem však první soudce zastal stanovisko, že § 560 c. ř. s. platí jedině v tom případě, kde pro vyklizení předmětu pronájmu vyhrazeny jsou určité dny v roce s určitými lhůtami výpovědními. Žalovaný tvrdí, že v Š. dle zvyklosti výpovědi z pachtovaných pozemků tak se státi musí, že zrušení pachtovního poměru te-

prve po sklizení státi se má. Toto tvrzení vylučuje však použití § 560 č. 2 c. ř. s., jelikož není tím tvrzeno, že určité dny k vyklizení stanoveny byly a bylo by pak libovůli pachtýře přenecháno, zákonnou lhůtu 6měsíční prodloužit, kdyby pole osl plodinami, jichž sklizeň by nemohla býti skončena v 6 měsících po výpovědi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody.

Dovolání, uplatňující dovolací důvody č. 2 a 4 § 503 c. ř. s., není v žádném směru odůvodněno. Po právní stránce poukazuje se dovolatelka na podstatně správné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny spisem dovolacím. K jeho vývodům se podotýká, že ustanovení odstavce prvního č. 2 § 560 c. ř. s. je tak jasným, že dle §§ 6 a 7 obč. zák. při jeho výkladu nelze přihlížeti ke článku XI. č. 1 úvodního zákona k c. ř. s. Tvrzení žalované společnosti v první stolici, že dle místního zvyku v Š. výpověď je přípustnou pouze s tím omezením, že vrácení propachtovaných pozemku nelze požadovati před skončením žní, neodpovídá ani zmíněnému článku, jelikož žalovaná v první stolici neuvedla, jednalo-li se o žně obecné či o sklizeň polních plodin, jež v tom kterém případě pachtýřem byly pěstovány. K nepřipustné novotě, že dle místního zvyku v Š. spachtované pozemky bývají vráceny koncem října, nelze přihlížeti dle § 504 c. ř. s. Kusost řízení odvolacího spatřuje dovolatelka v tom, že nebyl proveden důkaz o zmíněném místním zvyku, avšak neprávem, jelikož, jak výše vyličeeno, dotýčná tvrzení žalované v první stolici neodpovídají ustanovením § 560 c. ř. s.

Čís. 1085.

Pouze omyl v osobě manžela činí manželství neplatným, nikoliv omyl v jeho osobních, rodinných a majetkových poměrech.

Pro vnitřní nepravdivost ohlášky o stavu snoubence nelze ohlášku za všech okolností považovati za neplatnou.

(Rozh. ze dne 7. června 1921, Rv I 463/21.)

Žalobkyně seznámila se počátkem listopadu 1918 se žalovaným, jenž se vydával za nadporučíka v záloze, tvrdil, že otec jeho jest zámožným advokátem, matka že pochází ze šatku a sám že studuje práva. Předstíráním tímto pohnul nezletilou žalobkyni, dosáhnuv též svolení jejího poručenstva, k tomu, že s ním uzavřela dne 25. ledna 1919 sňatek. I před oddávajícím je krčzem setrval žalovaný při shora uvedených údajích. Několik dní po svatbě byl však žalovaný vojenskou policií zatčen a za trestního řízení vyšlo na jevo, že je ve skutečnosti bývalým domobraneckým svobodníkem a absolventem několika tříd střední školy, že otec jeho jest zedníkem, nikoli advokátem a matka že byla dcercu podruha a nikoli statkáře, že si žalovaný hodnost nadporučíka podvodně přisvojil a ještě před sňatkem ve více případech zločinu podvodu, krádeže a zpronevěry se dopustil, pro něž, jakož i pro zločin sběhnutí, teprve po sňatku spáchaný, rozsudkem divisiního soudu v Plzni ze dne 6. září 1920 byl od-